

การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักศึกษา

ระดับปริญญาตรีในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

รัตติกาล พลอยสวน

กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร

Email: Rattikarn.pys@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ศึกษาการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาปริญญาตรีจำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบสอบถามแบบตรวจายการ และแบบมาตราส่วนประมาณค่าดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา หาค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation: SD) สถิติเชิงอ้างอิง ค่า t-test สำหรับการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ค่า F-test ใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$, S.D. = 0.48) ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษาลักษณะที่พักอาศัย อาศัยอยู่กับที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อ การถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักศึกษาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

คำสำคัญ: ล่วงละเมิดทางเพศ, การป้องกันตนเอง, เหยื่อ, เขตดุสิต, กรุงเทพมหานคร

Sexual Harassment Prevention Bachelor Degree Students of Dusit District, Bangkok

Rattikarn Ploysuan

Internal Security Operations Command

Email: Rattikarn.pys@gmail.com

Abstract

The research studied sexual harassment prevention in bachelor degree students of Dusit District. The study sample were 400 students. Data collection was done via surveys and the analysis was conducted via SPSS. Through this, descriptive statistics such as percentage, mean, and Standard Deviation. T-test and F-test were employed for the variance analysis. The overall result found that the prevention level was high in the overall ($\bar{x} = 3.98$, S.D. = 0.48). Hypothesis testing revealed that gender, age, level of education, accommodation type do not result in different level of sexual harassment prevention at statistically significance level of 0.05.

Keywords: Sexual abuse, self-defense, victim, Dusit District, Bangkok

บทนำ

โลกปัจจุบันมีวิวัฒนาการและความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศมากมาย เกิดการสื่อสารได้พร้อมกันทั่วโลกจนเรียกว่า “ยุคโลกาภิวัตน์หรือโลกไร้พรมแดน” กระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกเกิดเป็นเครือข่ายโยงไปทั่ว ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนของชีวิตในสังคมทุกประเทศ ประเทศไทยเป็นหนึ่งในหลายประเทศที่ถูกเชื่อมโยงจากกระแสความเปลี่ยนแปลง เมื่อกระแสสังคมเปลี่ยนแปลง ลักษณะในการดำเนินชีวิตก็เปลี่ยนแปลงตามพฤติกรรมของคนในสังคมก็ได้รับผลกระทบวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่มีความสำคัญที่สุดช่วงหนึ่งของชีวิต เป็นกลุ่มวัย ที่มีการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมในยุคข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว วัยรุ่นเป็นวัยที่เชื่อมต่อ ระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ อยู่ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ (Hall, 1904) ปรากฏการณ์ที่เรียกว่า “ การล่วงละเมิดทางเพศ” หรือ (Sexual Harassment) นั้นเกิดขึ้นในสังคมมนุษย์มานานกว่าร้อยปี (Henry E. Brady, 1995) แต่คำว่าล่วงละเมิดทางเพศยังไม่มีภavnานมาใช้ในขณะนั้น ในต้นศตวรรษที่ 20 ได้มีรายงาน ถึงพฤติกรรมล่วงละเมิดทางเพศในสหรัฐอเมริกา ว่าการล่วงละเมิดทางเพศ ที่เกิดขึ้นยังไม่มีผู้ให้ความสนใจหรือเล็งเห็นความผิดอย่างจริงจัง เนื่องจากผู้ตกเป็นเหยื่อมักจะไม่ได้รับการคุ้มครอง ทางกฎหมายและสังคม Hadjifotiou ได้กล่าวไว้ว่า คดีการล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 19 และ 20 นั้น ยังไม่มีความเป็นไปได้ที่ผู้เสียหายจะได้รับความชดเชยหรือเยียวยาความเสียหาย ในกลางปี ค.ศ.1970 กลุ่ม

ต่อสู้เพื่อสถานะภาพสตรี (Feminist) ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการกำหนดและให้ความสนใจต่อประเด็นการล่วงละเมิดทางเพศจนสามารถเข้ามาศึกษา และพิจารณาว่า “พฤติกรรมล่วงละเมิดทางเพศมีปัญหา” การล่วงละเมิดทางเพศเป็นปัญหาสังคมที่คนส่วนใหญ่มักมองข้ามความสำคัญหรืออาจจะมองเป็นเพียง ปัญหาส่วนตัวมากกว่าปัญหาสาธารณะ แต่ในปัจจุบันได้มีการศึกษาวิจัยเรื่องการล่วงละเมิดทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ และยังคงให้ความสำคัญและสนใจมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการล่วงละเมิดทางเพศหรือการคุกคามทางเพศ สามารถเกิดขึ้นได้ในทุกเพศ ทุกวัยและส่งผลกระทบต่อผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศทางด้านจิตใจและอารมณ์ ผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศ มักเกิด ความเครียด โกรธ ไม่สบายใจ มีความวิตกกังวลต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อโดยตรงต่อด้านร่างกาย อีกด้วย (ปริฉัตร รัตนกาญจน์, 2551) โดยเฉพาะในสังคมไทยได้มีการให้ความสำคัญการล่วงละเมิดทางเพศไม่มากนัก เนื่องจากการกระทำส่วนใหญ่มักมีเพศชายเป็นผู้กระทำและมีเพศหญิงเป็นผู้ถูกระทำแล้วในสังคมไทยนั้นมองว่าเพศชายมักเป็นใหญ่และเพศหญิงมีความอ่อนแอกว่า ประกอบกับอิทธิพลการก่อรูป ร่างทางสังคม (Social Construction) ที่ให้อำนาจแก่เพศชายในการควบคุมเพศหญิงและให้ค่าแก่ผู้หญิงเป็นเพียงสมบัติของเพศชายเท่านั้น จะเห็นได้ว่าปัจจุบันปัญหาการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เป็นอีกหนึ่งปัญหาที่พบบ่อยมากและเป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหาสังคม ในปัจจุบันการถูกล่วงละเมิดทางเพศสามารถเกิดขึ้นได้ทุกเวลา ทุกสถานการณ์และ ทุกสถานที่โดยที่

เราไม่คาดคิด และไม่ทันได้ระวังตัว โดยลักษณะการล่งละเมิดทางเพศนั้นมิได้หลากหลายลักษณะไม่ว่าจะเป็น การจ้องมองหน้าอก เรียวขา การใช้สายตามองเรือนร่างอย่างสำรวจการแสดงท่าทางที่สื่อไปทางเพศ การโดนตัวและบางครั้งอาจรุนแรงถึงขั้นการข่มขืนกระทำชำเราซึ่งเด็กและผู้หญิงโดยเฉพาะวัยรุ่นหรืออาจจะเป็นผู้สูงวัยมักจะถูกตกเป็นเหยื่อ การถูกล่งละเมิดทางเพศ โดยในเขตดุสิต กรุงเทพมหานครนั้น มีสถานศึกษาในระดับปริญญาตรีเป็นจำนวนมาก ทำให้มีนักศึกษาในระดับปริญญาตรีจากหลากหลายพื้นที่เข้ามาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยได้เห็นว่า ปัญหาการถูกล่งละเมิดทางเพศ เป็นปัญหาที่ใหญ่และเป็นปัญหาที่พบเจอบ่อยมาก ๆ เป็นปัญหาต้นๆของการก่ออาชญากรรมที่มีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนมากเพศที่ตกเป็นเหยื่อมักจะเป็นเพศหญิงและเพศชาย สภาพความเป็นอยู่การเดินทางตลอดจนพฤติกรรมและการแต่งกายเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเสี่ยงต่อการถูกล่งละเมิดทางเพศ ดังนั้น การศึกษาการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อ การถูกล่งละเมิดทางเพศของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาแนวทางการป้องกันและความรู้ในการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดล่งละเมิดทางเพศในกระแสมักระวังตนเองให้มากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่งละเมิดทางเพศของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่งละเมิดทางเพศของ

นักศึกษา ระดับปริญญาตรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ ได้แก่ นักศึกษา ปริญญาตรี ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ไม่ทราบจำนวนแน่นอน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ นักศึกษาปริญญาตรี ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน จึงได้ใช้วิธีการคำนวณโดยใช้สูตร W.G. Cochran (1953) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ที่ความคลาดเคลื่อน $\pm 5\%$ ได้กลุ่มตัวอย่างประมาณ 400 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำและน่าเชื่อถือมากที่สุด โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นการศึกษา ลักษณะที่พักและยานพาหนะการเดินทาง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่งละเมิดทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร มีลักษณะเป็นมาตราส่วน

ประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ โดยเรียงจากลำดับ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ มีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด (Open-ended form) ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการล่วงละเมิดทางเพศ ของนักศึกษาปริญญาตรี ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน เมื่อได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างครบแล้ว ก็จะนำข้อมูลมาตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทั้งหมด แล้วจึงนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากผู้ตอบแบบสอบถามนำมาประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปจำแนก ดังนี้

1) สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic)

สถิติเชิงพรรณนาใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้ในการบรรยายลักษณะข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะที่พักอาศัย การอยู่อาศัย และยานพาหนะ

2) สถิติเชิงอ้างอิง (Inferential Statistic)

สถิติเชิงอ้างอิงเพื่อวิเคราะห์ระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการล่วงละเมิดทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี ใช้สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การทดสอบค่า t-test, การทดสอบค่า F-test หรือการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) กรณีที่ทดสอบแล้วพบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มของค่าเฉลี่ยจะนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 22-26 ปี กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 4 มีลักษณะที่พักอาศัยเป็น หอพัก/อพาร์ทเมนต์ มีการอาศัยอยู่กับเพื่อน และเดินทางโดยรถโดยสารสาธารณะ

ผลการวิเคราะห์ระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานครศึกษาระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ดังตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ			
ละเมิดทางเพศ	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
1. ท่านแต่งกายเรียบร้อย รัดกุม เหมาะสมกับวัย และรู้จักกาลเทศะ โดยไม่สวมเสื้อผ้าที่บางเกินไป กางเกงหรือกระโปรงสั้นเกินไป เพื่อไม่ให้เป็นการยั่วเย้าอารมณ์ของเพศตรงข้าม	4.53	0.781	มากที่สุด
2. ท่านมีอุปกรณ์ป้องกันตัวติดตัวอยู่เสมอ เช่น สเปรย์พริกไทย คัทเตอร์ กรรไกร เป็นต้น	3.29	1.504	ปานกลาง
3. ท่านสังเกตเหตุการณ์และสิ่งรอบตัวตลอดเวลา เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงและป้องกันได้	4.03	1.003	มาก
4. ท่านหลีกเลี่ยงการเดินบนถนน ตรอกซอย ที่มีมืดและเปลี่ยว บริเวณที่ดินหรือตึก รกร้างโดยเฉพาะเวลากลางคืน	4.34	2.162	มากที่สุด
5. ท่านหลีกเลี่ยงการสวมหูฟัง วิทยุ เครื่องเสียง ขณะเดิน หรือ ยืนข้างถนน	3.53	1.408	มาก
6. ถ้าหากท่านเจอคนที่มาถามทาง ลักษณะท่าทางมีพิรุณ จะระมัดระวังตนเองโดยการหนีออกไปอย่างรวดเร็ว	4.20	0.865	มาก
7. ท่านหลีกเลี่ยงสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เช่น การอยู่ในที่ลับตากับเพศตรงข้าม การมั่วสุมดูสื่อที่ไม่เหมาะสม เช่น คลิปวิดีโอ เกม ภาพลามก	4.44	0.789	มากที่สุด
8. เมื่ออยู่ในสถานการณ์ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ท่านรู้จักควบคุมอารมณ์ ทำให้ตนเองมีสติ สามารถเผชิญต่อปัญหา และหาทางแก้ปัญหาได้	4.32	0.897	มากที่สุด
9. ท่านหลีกเลี่ยงการรับของจากคนแปลกหน้า หรือคนที่พึ่งรู้จัก	4.38	0.783	มากที่สุด
10. ท่านไม่เปิดประตูรับคนแปลกหน้าเข้ามาในบ้านไม่ว่าจะกรณีใดก็ตาม	4.42	0.759	มากที่สุด

การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ			
ละเมิดทางเพศ	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
11. การออกนอกบ้านในเวลากลางคืน จะต้องมียุ่ปกครอง หรือเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง	3.90	1.261	มาก
12. ท่านมักจะตรวจสอบประตูหน้าต่าง โดยลือคให้เรียบร้อยก่อนเข้านอน	4.41	0.787	มากที่สุด
13. ท่านหลีกเลี่ยงการใส่เครื่องประดับที่มีราคาแพง เช่น ทอง เป็นต้น	3.80	1.232	มาก
14. ท่านหลีกเลี่ยงการเดินทางในเวลากลางคืน	3.95	1.030	มาก
15. ในกรณีที่ขึ้นรถโดยสารสาธารณะ ท่านจะสังเกตเลขทะเบียนรถ รวมถึงการจดชื่อนามสกุล	3.86	1.146	มาก
16. ท่านจอดรถในที่สว่างอยู่เสมอ	3.94	1.035	มาก
17. กรณีขึ้นรถโดยสารสาธารณะ สังเกตเห็นคนขับรถไม่น่าไว้วางใจ ท่านจะลงจากรถให้เร็วที่สุด	4.05	0.929	มาก
18. ท่านมีเบอร์โทรติดตอของหน่วยงานตำรวจ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไว้ในโทรศัพท์	3.21	1.535	ปานกลาง
19.ท่านหลีกเลี่ยงการเที่ยวกลางคืน เช่น ผับ บาร์	2.64	1.560	ปานกลาง
20. ท่านหลีกเลี่ยงให้คนอื่นแตะเนื้อตอตัวหรือสัมผัสอวัยวะทุกส่วนของร่างกาย	4.40	0.840	มากที่สุด
รวม	3.98	0.480	มาก

จากตารางที่ 1 การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.98, S.D. = 0.480) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยพบว่า กลุ่มตัวอย่างแต่งกายเรียบร้อย รัดกุม เหมาะสมกับวัยและรู้จักกาลเทศะ โดยไม่สวมเสื้อผ้าที่บางเกินไป กางเกงหรือกระโปรงสั้นเกินไป เพื่อไม่ให้เป็นการยั่วยั่วอารมณ์ของเพศตรงข้ามมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.53, S.D.

= 0.781)รองลงมาคือหลีกเลี่ยงสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เช่น การอยู่ในที่ลับตากับเพศตรงข้าม การมั่วสุมดูสื่อที่ไม่เหมาะสม เช่น คลิปวิดีโอ เกม ภาพลามก อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.44, S.D. = 0.789) ท่านไม่เปิดประตูรับคนแปลกหน้าเข้ามาในบ้าน ไม่ว่าจะกรณีใดก็ตามอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.42, S.D. = 0.759) แต่มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเรื่อง การหลีกเลี่ยงหรือการ

ไม่เที่ยวกลางคืน เช่น ผับ บาร์ หรือร้านนั่งชิว อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเป็นระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ต่ำที่สุด ($\bar{X}$ = 2.64, S.D.=1.560) ตามลำดับ

3. การวิเคราะห์ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

3.1 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อ

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยรวม

ตัวแปร	รายด้าน	$\bar{X}$	S.D.	F/T	Sig	คู่ที่ แตกต่าง
เพศ	1.ชาย	3.89	0.527	-3.214	0.001	(1)<(2)
	2.หญิง	4.04	0.437			
อายุ	1.18-21 ปี	4.01	0.424	1.225	0.221	-
	2.22-26 ปี	3.96	0.516			
ระดับการศึกษา	1.ชั้นปีที่ 1	4.05	0.474	1.456	0.226	-
	2.ชั้นปีที่ 2	4.00	0.411			
	3.ชั้นปีที่ 3	4.01	0.482			
	4.ชั้นปีที่ 4	3.91	0.524			
ลักษณะที่พักอาศัย	1.บ้าน / ทาวเฮ้าส์	3.99	0.495	0.035	0.965	-
	2.หอพัก / อพาร์ทเมนต์	3.98	0.477			
	3.คอนโดมิเนียม	3.98	0.475			
อาศัยอยู่กับ	1.ครอบครัว	3.97	0.448	1.290	0.278	-
	2.เพื่อน	4.03	0.385			
	3.แฟน	3.94	0.604			
	4.คนเดียว	3.90	0.584			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การถูกล่วงละเมิดทางเพศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกัน

ทดสอบสมมติฐานปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกัน ดังตารางที่2 ต่อไปนี้

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะที่พักอาศัย การอยู่อาศัยกับ ที่แตกต่างกัน จะมี ระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ ที่แตกต่างกันจะมี ระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัย

จากการวิจัยนี้ชี้ได้ว่า ระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักศึกษา มีระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศอยู่ในระดับมาก การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้น นักศึกษาปริญญาตรีมีการแต่งตัวเรียบร้อย รัดกุม เหมาะสมกับวัย และรู้จักกาลเทศะ โดยไม่สวมเสื้อผ้าที่บางเกินไป กางเกงหรือกระโปรงสั้นเกินไป เพื่อไม่ให้เป็นการยั่วอารมณ์ของเพศตรงข้ามอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ หลีกเลี่ยงสถานการณ์ต่างๆ ที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เช่น การอยู่ในที่ลับตากับเพศตรงข้าม การมั่วสุมดูสื่อที่ไม่เหมาะสม เช่น คลิปวิดีโอ เกม ภาพลามก แต่มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเรื่อง การหลีกเลี่ยงหรือการไม่เที่ยวกลางคืน เช่น ผับ บาร์ หรือร้านนั่งชิว อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเป็นระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศต่ำที่สุด

อนึ่งเมื่อเปรียบเทียบระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะที่พักอาศัย การอยู่อาศัยกับ ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า มีระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

กล่าวคือ ค้นพบที่น่าสนใจอย่างยิ่งมีระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ไม่แตกต่างกัน เพศหญิงจะมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศมากกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่ อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะที่พักอาศัย การอยู่อาศัยกับที่แตกต่างกัน มีการป้องกันตนเอง ไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ไม่แตกต่างกัน (สุนิสา อินอุทัย, 2557) เพราะเพศที่ต่างกันมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกัน โดยเพศหญิงมีการป้องกันตนเองมากกว่าเพศชาย อาจเนื่องมาจาก ผู้หญิงเป็นเพศที่มีความอ่อนแอจึงมีความเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าเพศชาย (Hans VON HENTIG, 1979) จึงมีความเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศง่ายกว่านอกจากนี้ นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน มีระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศไม่แตกต่างกัน เพราะอายุอยู่ในช่วงที่บรรลุนิติภาวะแล้ว จึงมีการป้องกันตนเองที่ดีกว่า (สุดสงวน สุธีสร, 2543) นอกจากนี้ มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีระดับป้องกันตนเองไม่ให้ตก

เป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ไม่แตกต่างกัน เพราะนักศึกษาปริญญาตรี เป็นช่วงวัยที่บรรลุนิติภาวะ จะมีความคิดเป็นของตนเองสูง มีความคิดเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น การป้องกันตนเองจะสูงเช่นกัน เพื่อให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ (สมพร จรัสเจริญวิทยา, 2550)

นักศึกษาปริญญาตรีที่มีลักษณะที่พหุอาศัยแตกต่างกัน มีระดับป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ไม่แตกต่างกัน เพราะนักศึกษามีลักษณะที่พหุอาศัยปลอดภัยจากการตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ การถูกล่วงละเมิดทางเพศเป็นภัยใกล้ตัวของตนในสังคม ดังนั้นคนในสังคม คนในชุมชนทุกคนไม่ควรมองข้าม ที่ต้องช่วยกันป้องกันการตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศให้เกิดขึ้นน้อยลงหรือไม่เกิดขึ้นเลย (สุทธิรัตน์ ขจรเวทิน, 2554) และ (แอ๊ด ฤทธิธา, 2552) ได้สะท้อนว่า การป้องกันในลักษณะเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพราะ จะได้ง่ายต่อการควบคุมสามารถสังเกตตรวจตราได้โดยไม่ล่วงล้ำสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล โดยมุ่งสนับสนุนให้สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในการป้องกันชีวิตร่างกาย และทรัพย์สินทั้งของตนและของผู้อื่น เพราะนักศึกษาที่มีการอาศัยอยู่กับแตกต่างกัน มีระดับป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ไม่แตกต่างกัน นักศึกษามีการอาศัยอยู่กับคนในครอบครัวหรือจะเป็นการอยู่กับแฟน เพื่อน คนเดียวจะมีแนวทางป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศและระมัดระวังตนเองมากที่สุด (สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ, 2558) สอดคล้องกับวันจักร น้อยจันทร์ และ คณะ (2561) ที่กล่าวว่า ประชาชนในชุมชนควรร่วมมือ ร่วมใจกันสอดส่อง

ดูแล ตักเตือนการกระทำผิดโดยการระมัดระวังป้องกันด้วยตนเองในเบื้องต้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งนี้

จากการวิจัยพบว่า ระดับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ อยู่ในระดับมาก กล่าวคือ มีพฤติกรรมที่เฝ้าระวังกลางคืน หรือสถานบันเทิงและเบอร์ติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอยู่ที่ระดับปานกลางผู้วิจัยจึงเสนอว่าการถูกล่วงละเมิดทางเพศ สามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลานักศึกษาควรที่จะต้องระมัดระวัง ตนเองในการใช้ชีวิตให้ มากที่สุดและจัดทำบทความเป็นเกร็ดความรู้ลงวารสารประจำเดือน/ประจำปี เกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิดทางเพศการจัดนิทรรศการเกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิดทางเพศและการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศและการป้องกันการเชิญวิทยากรที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญมาให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยการเฝ้าระวังกลางคืนจะต้องมีเพื่อนไปด้วยทุกครั้งไม่แต่งตัวล่อแหลมและใช้สื่อออนไลน์ให้เป็นประโยชน์ในการถ่ายรูปส่งหาครอบครัวหรือคนที่รู้จักเป็นการช่วยไม่ให้เกิดเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศและคอยสังเกตสิ่งผิดปกติตลอดเวลาเพื่อเป็นการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิด ทางเพศได้ในระดับหนึ่งและเสนอให้สำนักงานตำรวจจัดสายตรวจให้มากขึ้นและเข้ามาควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดเพื่อเป็นการลดและป้องกันการเกิดเหตุการณ์ถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ ดังนั้น การศึกษาครั้งต่อไปในอนาคต อาจจะสามารถทำการวิจัยเชิงคุณภาพได้ ไม่ว่าจะเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยการสัมภาษณ์แบบเชิงลึกเพื่อให้ได้คำตอบในประเด็นที่การศึกษาเชิงปริมาณไม่สามารถทำได้ เพื่อให้ได้ข้อมูลมากขึ้น

2. ศึกษาเปรียบเทียบกับ การป้องกันตนเอง ไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ด้านอื่น ๆ พร้อมศึกษาความผิดนั้นอย่างละเอียดว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ เพื่อนำผลที่ได้เสนอเป็นกรอบกฎหมายต่อไป

3. การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาพื้นที่ กรุงเทพมหานครควรทำการศึกษาการป้องกันตนเอง ไม่ให้ตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศของ นักศึกษาปริญญาตรี ภาพรวมในจังหวัดอื่น ๆ ทั่วประเทศ เพื่อให้ได้แนวทางการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อ การถูกล่วงละเมิดทางเพศ ของนักศึกษาปริญญาตรีเพิ่มมากขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานในการนำข้อมูลเหล่านั้นไปใช้ในการวางแผนการแก้ปัญหาต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ธิดามาศ โพธิธิดา.(2552). *แนวทางการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม: กรณีศึกษานักเรียนที่อาศัยอยู่หอพักเอกชน ในจังหวัดนครปฐม*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).

ปรีฉัตร รัตนากาญจน์. (2551). *การล่วงเกินคุกคามหรือก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญทางเพศต่อสตรีในที่ทำงาน : รูปแบบหนึ่งของการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).

พเยาว์ ศรีแสงทอง. (2554). *การลงโทษและการแก้ไขผู้กระทำความผิด*. กรุงเทพฯ: คณะสังคม-สงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

รมณ วิริยะประกอบ.(2554). *การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้เสียหายในคดีอาญา: กรณีศึกษาการล่วงละเมิดทางเพศ จังหวัดชลบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา).

รัตน์ทิ วิโรจน์ฤทธิ์. (2547). *การล่วงละเมิดทางเพศที่มีผลต่อความเครียดและความพึงพอใจในงานของพนักงานหญิง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ).

วชิราภรณ์ วรรณโชติ. (2556). *การคุกคามทางเพศในงานและพัฒนาการการคุ้มครองทางกฎหมาย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).

วันจักร น้อยจันทร์ และ คณะ. (2561). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดในคดีโจรกรรมรถยนต์และรถจักรยานยนต์ของผู้ต้องขัง ในเรือนจำเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารสวนสุนันทาวิชาการและวิจัย*, 12(1), 1-14.

- วิมณา ธรรมปรีชา. (2533). *การคุกคามทางเพศ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)
- สมพร จรัสเจริญวิทยา. (2550). *พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กรุ่นใหม่ในกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง. (2552). *งานเอกสารวิชาการหลักสูตรผู้บริหารกระบวนการยุติธรรมระดับสูงเรื่องการชดเชยช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมในกระบวนการยุติธรรมไทย*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยการยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม.
- สรารัฐ เบญจกุล. (2551). *ความหมายของ “เหยื่ออาชญากรรม”*. สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2563, จาก <http://www.manager.co.th/Daily/ViewNews.aspx?NewsID=9510000032257>
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2558). *ตำรวจของประชาชน*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: กองบังคับการกองแผนงาน 2 สำนักงานแผนงานและงบประมาณ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.
- สุดสรวง สุธีสร. (2547). *อาชญาวิทยา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์.
- สุทธิรัตน์ ขจรเวทิน. (2554). *ปัจจัยที่มีผลต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในชุมชนบ้านแหลมแท่นตำบลแสนสุข อำเภอมะนัง จังหวัดชลบุรี*. (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- สุนิสา อินอุทัย. (2557). *การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในพื้นที่ตำบลแสนสุข อำเภอมะนัง* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) มหาวิทยาลัยบูรพา).
- แอ๊ด ฤทธิธา. (2552). *การมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมกรณีศึกษา: สถานีตำรวจภูธรเขาฉกรรจ์ จังหวัดสระแก้ว*. (ปัญหาพิเศษรัฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- Hall, G. S. (1904). *Adolescence: Its psychology and its relations to physiology, anthropology, sociology, sex, crime, religion and education* (Vol. 2). New York: D. Appleton and Company.
- Hans VON HENTIG, (1979). *Studies in the sociobiology of crime. The criminal & his victim*. Retrieved from https://www.amazon.com/criminal-his-victim-Studies-sociobiology/dp/0805206140/ref=sr_1_1?dchild=1&qid=1624178582&refinements=p_27%3AHans+VON+HENTIG&s=books&sr=1-1&text=Hans+VON+HENTIG
- Henry E. Brady. (1995). *Cross-Level Inference*. By Christopher H. Achen and W. Phillips Shively. Chicago: University of Chicago Press. *Journal: American Political Science Review*, 90(2), 399-400.

William, G., Cochran, Frederick Mosteller &

John, W., Tukey. (1953). Statistical

Problems of the Kinsey Report.

Journal of the American Statistical

Association, 48(264), 1953.